

Ptič	Latinsko ime	Družina	Izgled	Habitat	Prehrana	Vedenske značilnosti	Razširjenost	Stanje ogroženosti
Črna žolna	<i>Dyrocopus martius</i>	Žolne (<i>Picidae</i>)	Od 40 do 46 cm velika ptica, skoraj tako velika kot vrana. Ime črno perje, dolg in tanek vrat ter svetel kljun. Samci imajo značilno rdečo čepico, samice pa le zatilje.	Gnezdilka iglastih in mešanih gozdov s starimi bukvami in iglavci, v katerih si izdelbe duplo. Občasno se naseli blizu naselij ali v mestnih parkih.	Mravljve, (npr. lesna mravlja), ličinke hroščev, ki se skrivajo pod lubjem (npr. lubadar ali kozliček), druge žuželke in jagodičje. Pri iskanju hrane s kljunom drobi odmrla debela in s tem pomembno sodeluje pri obnovitvi gozda.	Leta premočrtno, z neenakomernimi perutnimi zamahi. V letu se pogosto oglaša z daleč slišnim "prri-prri-prri", ko pristane, pa je slišati njen "klieeee". Spomladi se oglaša z dolgim "bobnanjem" in območnim petjem, glasnim "kvikvikvi". Za vzrejo mladičev si vsako leto naredijo novo duplo visoko v deblu bukke ali bora. Maja ali junija izleže samica 3-5 jajc.	Po celi Evropi, razen v Veliki Britaniji, na Irskem in v skrajno severni Skandinaviji. Najdemo jo tudi čez celotno dolžino Azije, v zmerno toplem pasu, je pa bolj pogosta v Evropi. Na jugu jo najdemo do Italije in Španije. V Sloveniji je precej pogosta letoletna vrsta.	Med najbolj ogroženimi predstavniki svoje družine. Na IUCN seznamu je uvrščena v kategorijo najmanj ogrožena.
Dolgoprsti plezalček	<i>Certhia familiaris</i>	Drevesni plezalčki (<i>Certhiidae</i>)	Od 12 do 14 cm. Tako kot kratkoprsti plezalček ima varovalno barvo lubja in dolg rep, ki mu daje oporo. Ima krajši kljun in bel trebuh.	Pretežno iglasti ali mešani gozdovi. Gnezdi do gozdne meje v drevesnih šranjah in duplinah.	Žuželke in pajki, ki jih izpod lubja izbežajo s kljunom, tudi semena.	Poje kitično, v nizu dveh trilčkov. Klici so pogosto visoki in šibki "zri" ali "tih", ki ji velikokrat ponovi. Je zelo podobna vrsti kratkoprsti plezalček, ki ima daljši kljun in se pojavlja v listnatih in mešanih gozdovih. Ima tudi bolj rjavkaste boke in rahle razlike v vzorcu na perutih.	Večji del Evrazije, osrednja Azija, pa tudi Severna Amerika. Opmočje razširjenosti sega v Aziji do Japonske in Indije. Pri nas je dokaj pogosta letoletna vrsta.	Vrsta je uvrščena na IUCN rdeči seznam kot najmanj ogrožena s stabilnimi populacijami.
Gorska sinica	<i>Parus montanus</i>	Sinice (<i>Paridae</i>)	Je zelo podobna močvirski, žalobni in laponski sinici. Velika je od 12 do 13 cm. Ima veliko črno "kapo", ki ji sega do vratu, kot pri močvirski sinici, črni podbradek pa je širši. Na perju se lepo vidi svetlo polje na perutih, boki pa so obarvani močnejše kot trebuh.	Gnezdi v drevesnih duplih trohnečih dreves, ki si jih sama izdelbe. Med gnezditvenim obdobjem naseljuje pretežno vlažne iglaste gozdove in goščave iz vrb ob barjih ali vodi. V severni Evropi je tipična v tajgah.	Poleti se prehranjuje z žuželkami, ličinkami in pajki, pozimi pa s semeni, ki jih skriva kot zimsko zalogo.	Poje v kiticah, občasno tudi z globokim čebljanjem, s katerih jo najlažje ločimo od močvirske sinice. Klici so raskavi in nosljati "ci-ci-de-de-de". Partnerja v trajni zvezi si izdelbeta duplo v trhljih listavcih, včasih pa naselita tudi dupla žoln. Pri grajenju gnezda gorska sinica ne uporablja mahu tako kot močvirska. Samica vali samo enkrat, od aprila do maja in znese od 6 do 9 jajc v 13 ali 15 dneh. Mladiči poletijo po 17 ali 19 dneh.	V centralni in vzhodni Evropi je najbolj značilna, v zmernem pasu Azije vse do Japonske pa je bolj redka. V Sloveniji se pojavlja od Julijskih Alp do Pohorja, na višjih predelih kot močvirska.	Na IUCN rdečem seznamu je uvrščena v kategorijo najmanj ogrožena.
Kanja	<i>Buteo buteo</i>	Kragulji (<i>Accipitridae</i>)	46 - 58 cm velika ptica z dolgimi in širokimi perutmi, široko glavo in vratom ter precej kratkim progastim repom. Perje je spremenljivih barvnih odtenkov, od belih na prsih in trebuhu do grahasto rjavkastih na hrbtni strani. Razpon kril lahko sega od 117 do 137 cm.	Kanja gnezdi v zelo raznolikih tipih pokrajin na gozdnih otokih in odprtih, ne previsoko poraščenih območjih. Najdemo jo na poljih, listnatih, mešanih ter iglastih gozdovih, travnikih, barjih in v različnih goščavah.	Lovijo majhne sesalce, predvsem voluharice, miši, rovke ter mlade zajce in kunce; občasno pa ulovijo tudi razne slepce, kuščarice ali dvoživke.	Tipično oglašanje kanje je tožeči "pi-uuu", ki je podoben oglašanju šoje. Par običajno ostane skupaj celo življenje in imata eno leglo na leto. Gnezdo si zgradita (ali pa dopolnita starega) na vrhu visokega listavca blizu gozdnega roba. Vzhodnoevropske in skandinavske kanje so selivke, srednje- ali zahodnoevropski tudi v zimskem času ne oddaljšijo preveč od svojih gnezd.	Po skoraj celotni Evropi, v zmernem pasu Azije do Kitajske in Mongolije. Populacije, ki živijo v Skandinaviji in Aziji so selitvene in največkrat migrirajo v vzhodno in srednjo Afriko, Turčijo ali Indijo.	Na IUCN rdečem seznamu je uvrščena v kategorijo najmanj ogrožena. Z zakonskim varovanjem in prenehanjem preganjanja si je populacija kanje v Sloveniji zelo opomogla in ni ogrožena.
Kos	<i>Turdus merula</i>	Drozgi (<i>Turdidae</i>)	23 - 29 cm. Samec je popolnoma črn s kratkim, rumenim kljunom in očesnim kolobarjem, samica pa je rjavkasta, trebušni del je lahko sivorjav ali pa marogaste rjave barve. Njen kljun je rjavkast.	Kos je najpogostejša ptičja vrsta v gozdovih, pokrajinah z živo mejo in na samotnih drevesih na poljih ali travnikih. Včasih je bila to izključno gozdna vrsta, danes pa jo pogosto najdemo po parkih in vrtovih mest.	V glavnem se prehranjujejo z žuželkami, deževniki, črvi in drugimi majhnimi nevretenčarji. V ribnikih lovijo tudi majhne paglavce. Od poznega poletja pa do zgodnje zime je priljubljena hrana tudi jagodičevje in sadje.	Oglašajo se kitično, z melodičnim žvrgolenjem, klici pa so hitra zaporedja "tiks-tiks-tiks" ali "duk-duk-duk". Samci se velikokrat oglašajo z visokih položajev kot so visoka drevesa ali televizijske antene. Pri lovljenju deževnikov pristane na tleh, dvigne glavo in jo povesi nastran, nato pa skoči ter iz zemlje povleče svoj plen. Tak položaj mu verjetno omogoča, da sliši premike iz zemlje, ali pa da lahko bolj natančno predvidi mesto, kjer bo deževnik pokukal iz zemlje.	V Evropi so splošno razširjeni, severne in severnovzhodne populacije so selitvene. V Sloveniji je kos prisoten celo leto, čeprav jih del tudi migrira.	Vrsta je uvrščena na IUCN rdeči seznam kot najmanj ogrožena.
Menišček	<i>Parus ater</i>	Sinice (<i>Paridae</i>)	10 - 12 cm velika ptica, zelo podobna veliki sinici. Ima veliko glavo v primerjavi z ostalim telesom in značilno podolgovato belo liso na tilniku in svetlima progama na perutih. Pri mladičih so lica, lisa na tilniku in trebušni predel rumenkasti.	Gnezdi v različnih vrstah iglastih gozdov, najpogosteje v smrekovem, najredkeje pa v popolnoma borovem. V južni Evropi naseljuje tudi čiste listnate gozdove. V Sloveniji je pogosta vrsta, ki je prisotna celo leto.	Poleti žuželke, pajki in gosenice, pozimi pa pretežno semena iglavcev.	Meniščki se v gostem vejevju iglavcev hitro in neutrudno spreletavajo z veje na vejo. Zunaj gnezditnega obdobja se pogosto združijo v skupine z drugimi sinicami. Pogosto obiščejo krmilnice. Oglaša se s kitičnim "cevicevicevi" ali "sitjitsitjitsitjiti" preko celega leta. Veliko klicev je podobno kraljičkovim; visoki in tanki "psit" ali nizi "tsi-tsi-tsi". Gnezdiijo v duplih dreves ali štorov, pa tudi v gnezditnicah; včasih jim zadostuje samo luknja v zidu.	Je dokaj pogost v zmernem toplotnem pasu Azije in skoraj cele Evrope, pojavlja pa se tudi v severni Afriki. Pri nas je najmanjši od sinic.	Menišček je uvrščen med najmanj ogrožene vrste na rdečem seznamu IUCN.
Močvirska sinica	<i>Parus palustris</i>	Sinice (<i>Paridae</i>)	11 - 13 cm. Zelo težko jo ločimo od gorske sinice, od katere se najbolj razlikuje po oglašanju. Poleg tega im močvirska sinica krajši črni podbradek, svetlejša lica in boke, svetlega perutnega polja pa praviloma ni. Kljun je črn, peruti zaobljene, noge pa temne. Spola sta si na videz enaka.	Prebivajo v vlažnih listnatih in mešanih gozdovih, kjer raste hrast in bukev. Opazimo jih tudi v krošnjah samotnih dreves na poljih, na območjih z živo mejo, v parkih, na pokopališčih in vrtovih. Pri nas je pogosta letoletna vrsta.	Bukve ji zagotavljajo žir za vir hrane pozimi, hrasti pa jo oskrbujejo z žuželkami, ličinkami in pajki. Pozno poleti in jeseni si dela ozimnico, ki jo skriva v gozdno steljo. Je tudi pogosta obiskovalka krmilnic.	Oglaša se z enoličnim "tje-tje-tje" ali "ci-ci-ci". Klici so "eksplozivni", po čemer se razlikuje od gorske sinice, in zvenijo kot "pistje" ali "pistje-de-de-de". Gnezdiijo v duplih listavcev, za gnezdo poskrbi pretežno samica. Zgradi ga iz mahu in živalske dlake, ki njeno leglo štiti pred mrazom. V leglu je po navadi od 6–9 (tudi do 11) belih jajc z razločnimi rdečkastimi lisami. Mladiči poletijo pa po 17–20 dneh.	Najdemo jo v večjem delu Evrope, razen na Ibersekem polotoku, na Irskem, severu Skandinavije in na Škotskem. Pojavlja se tudi v vzhodni Aziji. Na Slovenskem jo uvrščamo med pogoste vrste, ni je le na najzahodnejšem delu Julijskih Alp, ponekod v Primorju in v Savinjski dolini.	Vrsta je uvrščena na IUCN seznam ogroženih vrst kot najmanj ogrožena.
Pinoža	<i>Fringilla montifringilla</i>	Ščinkavci (<i>Fringillidae</i>)	14 - 16 cm velika klateška ptica, po postavi podobna ščinkavcu, le da so njene prsi in rame praviloma oranžkaste barve. Samci so v svatovskem perju vpadljivo črni po zgornjem delu glave in po plečih, ki so pozimi rjavkasta. Samice imajo rumenkast kljun, oranžnorjave prsi in temne boke.	Svetli iglasti in mešani gozdovi tajge, še posebej tisti, ki so porasli z mnogimi brezami. V Sloveniji je pogosta zimska gostja in izjemno redka gnezdilka.	Žuželke, ličinke, gosenice; pozimi pa predvsem žir in drugi drevesni plodovi, semena, žito in orehi.	Pinoža poje zelo enolično, v razmikih naraščujoči "dseee", klici pa so pogosti "dše" ali "dje". Gnezdiijo pogosto v brezovih rogovilah, 3 metre visoko. Gnezdo je podobno tistemu od ščinkavca, vendar je bolj toplotno izolirano, saj pinoža živi severneje. Samice junija ali julija izležejo 5 - 7 jajc.	Avtohtona je po severni Evropi, Rusiji (z izjemo skrajnega severa) vse do Severnega Pacifika. Prezimuje v centralni in južni Evropi, severni Afriki, severni Indiji, na Kirajskem in na Japonskem.	Vrsta je uvrščena v kategorijo najmanj ogrožena na rdeči seznam IUCN.
Plavček	<i>Parus caeruleus</i>	Sinice (<i>Paridae</i>)	10 - 12 cm majhen in čokat ptič s kratkim, močnim kljunom. Značilna je modra čepica, rumena spodnja stran, moder rep in razločno vidna bela progga na perutih. Čez oči se mu vleče črna črta, lica pa so bela. Samice so ponavadi manj živahno obarvane kot samci.	Prebiva v s podrastjo bogatih listnatih in mešanih gozdovih, predvsem hrastovih. Pogost je tudi na območjih z živo mejo, na osamljenih drevesih na poljih, v parkih, v sadovnjakih in na vrtovih.	Poleti predvsem žuželke in pajki, pozimi pa semena; pogosto obišče krmilnico. Radi imajo tudi loj, orehe ali prepolovljene kokose.	Poje kitično in rezko, njegov trilček se zaključí z "ci-ci-ci-cirrr" ali pa "ci-ci-ci-tititi". Pogosti klici so ponavljajoči se "tsi" ali "tsit", kadar pa je vznemirjen, se sliši njegov "tserrretetet". Aktiven je samo podnevi. Samica za svoje gnezdo največkrat izbere dublo v listavcu, v katerem izleže 10 -13 jajc. Pogosto naseljuje tudi gnezditnice, še posebej tiste, z majhnim vhomom. Samica vali dvakrat, od 12 do 15 dni, mladiči pa vzletijo po 16 ali 22 dneh.	Prisoten je skoraj izključno v Evropi, kjer je podnebje zmerno ali sredozemsko, najdemo ga pa tudi na Srednjem vzhodu.	Plavček je na rdečem seznamu IUCN uvrščen kot najmanj ogrožen.

Rumenoglavi kraljiček	<i>Regulus regulus</i>	Kraljički (<i>Regulidae</i>)	Je najmanjša evropska ptica, saj meri le 8,5 - 9,5 cm. Je večinoma olivno sivozelen s svetlim obrazom in belima progama na perutih. Iztopa črno-obrobljena rumena barva na temenu, ki je mladiči nimajo, in črne oči s svetlo obrobo. Samci imajo nekaj skritih peres na temenu živo oranžnih, a so opazna samo, kadar se ptica naježi. Oba spola sta na videz enaka.	Poseljuje najpogosteje starejše smrekove, redkeje tudi borove gozdove, v gorovju pa sestojе cembrina. Kjer smrek ni, gnezdi na listavcih kot so hrast ali jelša. Lahko ga opazimo vse do višine 2000 m.	Žuželke, pajki, ličinke, skakači, gosenice ter muhe. Prehranjuje se v krošnjah dreves, kjer pod drevesno skorjo brska za hrano, leteče žuželke pa lovi v letu.	Klici rumenoglavega kraljička so zelo visoki in rezki "ci-ci-ci" ali "cit-cit-cit", ki se večkrat ponavljajo. Kitično petje je prav tako visoko, tenko in ostro; naraščajoči ali padajoči "cicicicicici". Pozimi se neredko s sinicami in plezalčki združijo v skupine, ki jih lahko opazujemo tudi v krmilnicah. Samec in samica zgradita troplastveno gnezdo, jajca pa vali samica sama.	Razširjen je v skoraj vsej Evropi, v Aziji pa se pojavlja v južni Sibiriji in do Japonske. Pogost je v nekoliko hladnejšem podnebnju in se zato deloma seli v južne predele.	Rumenoglavi kraljiček je uvrščen na IUCN seznam pod kategorijo najmanj ogrožena vrsta.
Ščinkavec	<i>Fringilla coelebs</i>	Ščinkavci (<i>Fringillidae</i>)	14 - 16 cm. Je dobro prepoznavna ptica po beli progji na perutih in repu. Samci so precej bolj barvitasti od samic, še posebej spomladi. Njihova lica in sprednja stran so sivordeči, tilnik je modrosiv, na ramenih pa imajo vpadljivo belo liso. Perje samic in mladih samcev je različnih odtenkov rjave, temnejše na perutih in hrbtu in svetlejše na spodnjem delu.	Pri izbiri gozdov za življenje ni preveč izbirčen, gnezdi vse do drevesne meje, naseljuje pa tudi parke in vrtove. Je delno selitvena vrsta, še posebej samci, ki prezimijo v srednji Evropi. Pri nas je pogosta celoletna vrsta.	Izven paritvene sezone se pretežno prehranjujejo s semeni, žitom, sadjem in drugim rastlinsko hrano, ki jo najdejo na tleh. Med paritveno sezono pa njihova paleta sestoji iz raznih pajkov, žuželk in drugih nevretenčarjev.	Ščinkavčevo petje je značilno, kitice z ostrim "kik" na koncu. Samci se ponavadi oglašajo z dvema ali tremi različnimi vrstami pesmi, obstajajo pa tudi regionalna narečja. Najpogostejši klici so eno- ali večzložni "pink", ki opozarja na nevarnost, glrleni "vrit" ob razburjenosti in globoki "djip-djip" v letu. Za gnezdo poskrbi izključno samica, ki ga zelo dobro zavaruje v rogovili visokega grma ali drevesa. V njem izvali 4-5 jajc, ki jih vali 10 - 16 dni.	Ščinkavca najdemo v večjem delu Evrope in sega proti vzhodu preko zmernega pasu Azije do Bajkalskega jezera v Sibiriji. Občasno zaide tudi v vzhodno Severno Ameriko, pojavlja pa se tudi v Južni Afriki.	Ščinkavec je uvrščen na seznam IUCN v kategorijo najmanj ogrožen.
Siva vrana	<i>Corvus cornix</i> (opomba: siva vrana je izjemno podobna črni vrani in dolgo časa sta bili vrsti klasificirani kot podvrsti iste vrste (<i>Corvus corone</i>). Po tej klasifikaciji je siva vrana dobila ima <i>Corvus corone cornix</i> , črna vrana pa <i>Corvus corone corone</i> . A ker se med sabo tudi križata in so njuni potomci med drugim bistveno manj plodni, imata obe spet status vrste.)	Vrani (<i>Corvidae</i>)	Večji ptič, velik od 44 do 51 cm z razponom kril od 84 cm do enega metra. Hitro jo lahko prepoznamo po značilnem sivo-črnem perju. Glava, kljun, rep, peruti in prsi so bleščeče črni, trup pa se od sestrske vrste črne vrane razlikuje po pepelnasti sivi barvi. V letu se vidijo tipično zaokrožene konice kril, ki se zaključujejo s "prsti".	Tako kot drugi vrani je siva vrana oportunist in izkorišča človekovo prisotnost za vir hrane ter življski prostor. Zaradi te lastnosti pravimo, da je sinantropna vrsta. Gnezdi v razredčenih gozdovih, gozdičkih na polju, barjih, resavah in pogosto tudi v središčih mest.	Siva vrana je vsejedi mrhovinar ter zelo inteligentna žival. S tal pobira oreške, školjke ali rakovice ter jih spušča z velike višine, da se na tleh razletijo, nato pa poje sredico. V mestih jo lahko večkrat vidimo odpirati vreče za smeti in podobno. V naravi prevladujejo žuželke in ličinke ter maloščetinci in polži, pa tudi sadje in semena. V obdobju gnezdenja pa se prehranjujejo tudi z goliči ali jajci.	Živi v severni, vzhodni in jugovzgodni Evropi, zahodni Aziji ter delti Nila v Afriki. V Sloveniji je siva vrana najpogostejša med vsemi vrnami, predvsem v območjih, v katerih prevladuje kulturna krajina. Odsotna je le na visokih legah in v strnjениh gozdovih.	Siva vrana ni uvrščena na IUCN rdeči seznam, je pa nanj uvrščena črna vrana, s katero sta bili še do nedavnega obravnavani kot ista vrsta. Črna vrana je uvrščena pod kategorijo najmanj ogrožena.	
Šoja	<i>Garrulus glandarius</i>	Vrani (<i>Corvidae</i>)	32 - 35 cm velika ptica z značilnim modro-črnim progastim vzorcem na perutih. Perje je večinoma rdeče-rjavo s pridihom rožnate, na licih pa ima kontrastno črno liso. Kljun ima temen in močan, vrh glave pa je pri evropskih šojah nekoliko svetlejši in rahlo progast. V letu je mogoče opaziti tudi belo trtico sredi sicer črnega repa.	Naseljuje listnate in mešane gozdove, velikokrat hrastove, do višine 1500 m. Opazimo jo tudi na vrtovih, v parkih, na pokopališčih, v Skandinaviji pa tudi v čistih iglastih gozdovih. Pri nas je zelo pogosta celoletna vrsta.	Večinoma predvsem plodovi dreves kot so želod, žir, orehi, pa tudi veliko jagodičja in sadja. V obdobju gnezdenja prevladujejo žuželke, ličinke in drugi nevretenčarji, pa tudi mladiči in jajca. S skrivanjem želoda v gozdnih tleh pomembno prispeva k razmnoževanju hrasta.	Šoja je razširjena po vsej Evropi, razen skrajnega severa, v severozahodni Afriki in v zmernem pasu Azije do skrajnega vzhoda Japonske. Opazimo jo tudi v jugovzhodni Aziji, v nekaterih predelih Indije. Praviloma ni selivka, le s skrajnega severa se pozimi umakne v toplejše kraje.	Vrsta je uvrščena na rdeči seznam IUCN pod kategorijo najmanj ogrožena.	
Taščica	<i>Erithacus rubecula</i>	Muharji (<i>Muscicapidae</i>)	12,5 - 14 cm velika, vsesplošno poznana ptica. Hrbtno stran ima olivno rjavo z oranžnimi prsi in obrazom ter svetelkastim trebuhom. Noge so dolge, kljun je majhen, oči pr črne.	Taščice gnezdijo v zelo raznolikih gozdovih, na samotnih drevesih na polju, pogosto tudi v parkih, na pokopališčih in vrtovih. V gorah jih najdemo do drevesne meje. Ne bomo je našli le na neporaslih planjavah. Velikokrat se skriva v grmovju, kjer se nahajajo členonožci, ki so njena hrana.	Kot njena hrana prevladujejo žuželke, črvi in polži, velikokrat pa obišče tudi krmilnico, kjer ima rada semena, sadje ali rozine.	Pogosto poje zvečer ali pa zgodaj zjutraj. Njeni klici so rezki in visoki "cik", ki jih velikokrat hitro ponavlja, čemur pravimo "tleskanje". Je ptica samotarka in družbe pripadnikov svoje vrste ne prenaša dobro. Zlasti spomladi se dostikrat stepejo med sabo, saj varujejo svoje ozemlje. Njeno gnezdo je globoko, pogosto ga prevzame tudi od kakšne druge ptice. Zgradi si ga na dobro varovanem mestu, recimo med gostimi koreninami ali gozdnim rastjem.	Pojavlja se v Evraziji vzhodno do zahodne Sibirije, na jugu do Alžirije. Kdaj pa kdaj zaide celo v Islandijo, a je tak zgolj potepuška vrsta. V Sloveniji je delno selitvena vrsta, saj jih čez zimo nekaj poleti v Sredozemlje.	Vrsta je uvrščena na rdeči seznam IUCN pod kategorijo najmanj ogrožena.
Velika sinica	<i>Parus major</i>	Sinice (<i>Paridae</i>)	13,5 - 15 cm. Je največji predstavnik svoje družine in v Sloveniji med najbolj pogostimi gnezdilkami. Zgornja stran je olivno zelene barve, glava je značilno črna z kontrastnimi belimi lisami na licih. Prsi in trebuh so rumeni z črno črto po sredini, ki je pri samicah tanjša kot pri samcih.	Gnezdi lahko kjerkoli, kjer raste drevje; od morske obale do visokogornega ruševja. Naseljuje vse vrste gozdov, vrtove, grmišča, parke, sadovnjake in naselja. Posebno pogosta je v razredčenih listnatih ali iglastih gozdovih.	Prevladujejo žuželke, ličinke in pajki, pozimi pa semena, oreški in loj. So zelo pogoste obiskovalke krmilnic in visečih mrežic z orehovimi jedrci. Rade imajo tudi napol razpolovljene kokose, sadje, žir in želode.	Razširjena je po večini Evrope in Azije, saj je zelo prilagodljiva vrsta. Izjema so le temperaturno ekstremna območja, recimo Sibirija. Na Slovenskem je ena najpogostejših celoletnih gnezdilk.	Velika sinica je uvrščena na seznam IUCN pod kategorijo najmanj ogrožena.	